

Gang om Ugen — saa slemt er det nu ikke. Den højtærede Ministers Udtalelse herom holder slet ikke Stik paa Grund af den ganske særlige Organisation, som disse Spareinstitutioner er undergivet.

Med Hensyn til de Oplysninger fra Udlandet, som foreligger i Lovforslagets Bemærkninger, vil jeg sige, at det glæder mig meget, at Ministeren nu har givet Tilsgagn om, at den kommende Udvalgsbehandling vil kunne supplere disse yderligere, udfylde dem. Jeg tror nemlig ikke, jeg har megen Uret i det, jeg sagde i Gaar, at disse Oplysninger er overmaade mangelfulde og meget summariske. Ministeren omtalte specielt de svenske Forhold og fremhævede her, at nu var den svenske Postsparebank jo kommet ind under saadanne Former, at den for Aaret 1924 har et Overskud paa endogsaa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Dette er naturligvis fuldstændig rigtigt, naar den højtærede Minister siger det, men jeg vil dog gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at dette Resultat netop kun er opnaaet ved et Brud paa de Forudsætninger, hvorunder man i sin Tid oprettede Postsparevirksomhed i Sverige; og det er just denne Udvikling, vi frygter for skal finde Sted ogsaa her i Danmark, hvis vi indfører en tilsvarende Institution. Forholdet er dette, at f. Eks. den Rente, som den svenske Postsparebank betaler, er steget succesivt fra lidt over 3 pCt. til 5 pCt., hvilket den er i dette Øjeblik. Grænsen for det Beløb, som kunde indestaa paa en enkelt Konto i den svenske Postsparebank, var oprindeligt 1 000 Kr. Det forøgedes dernæst vist til 2 000 Kr., senere til 5 000 Kr., og saa vidt jeg ved, forhandler man i dette Øjeblik om at forøge det til 10 000 Kr. Endvidere er det Omraade, hvorpaa den svenske Postsparebank kan placere sine Indskud, i det samme Tidsrum blevet ganske overordentlig stærkt forøget, saaledes at man i Virkeligheden ikke kan tale om, at Postsparebankvirksomheden i Sverige nu er den samme, som den var, den Gang Tanken første Gang blev realiseret, altsaa i Firserne. Givet er det i det mindste, at man i Sverige — jeg tillod mig at paapege det i Gaar — saa sent som i 1922 har diskuteret Spørgsmaalet om fuldstændig at ophæve og afvikle den svenske Postsparebankvirksomhed og har brugt saadanne Udtryk, at man havde taget under Overvejelse, om det ikke var lige saa godt først som sidst at ophæve og afvikle denne Virksomhed. Der var nedsat en særlig sagkyndig Kommission, bestaaende af 4 Medlemmer, der altsaa kom til det Resultat, at naar den svenske Sparebank-

virksomhed blev forretningsmæssigt ledet og man udvidede den Opgave, der oprindeligt var tiltænkt den, nemlig Opsamlingen af disse meget smaa Midler, og den tillige fik en mere økonomisk Ledelse, vilde det være rigtigt at fortsætte, fordi den mentes at opfylde en Samfundsmission, navnlig i de Egne af Sverige, hvor den private Sparevirksomhed ikke havde sine Sugerør, sine Kontorer. Jeg tror altsaa at kunne slaa fast, at det, at den svenske Postsparebank har kunnet give Overskud, netop skyldes den Omstændighed, at den er blevet en Forretning i højere Grad end hidtil og derved har øget Konkurrencen med den private Sparevirksomhed.

Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser har ønsket, at den Rente, Postsparekasserne skulde give, skulde fastsættes i selve Loven, naturligvis af Frygt for en Udvikling i Danmark efter den samme Linie som i Sverige: at Renten efterhaanden er blevet forhøjet til 5 pCt. Jeg kan i og for sig være enig med den højtærede Minister, som fremhævede, at det kan være meget vanskeligt at fastsætte Renten til 1 pCt. under Sparekasserenten, fordi dette Begreb overhovedet ikke kendes, da Sparekasserne forrenter Indskuddene efter forskellige Rentesatser i forskellige Egne, paa Grund, desværre, af Konkurrencen fra Bankerne.

I Norge havde man tænkt paa at afgøre dette Spørgsmaal saaledes, at man fastslog, at den paatænkte norske Postsparebanks Rente til enhver Tid skulde ligge 2 pCt. under Norges Banks Diskonto. En lignende Løsning er der ikke Mulighed for at gennemføre her i Danmark af den Grund, at de danske Sparekasser er og ogsaa maa være meget konservative i deres Rentepolitik af Hensyn til den Maade, hvorpaa de har de indskudte Midler anbragt. Ønsket om at fastlægge Rentesatsen i Loven er altsaa ogsaa — det glemte jeg maaske at fremhæve før — en Henstilling af Sparekasserne, der ikke er imødekommet af den højtærede Minister.

Jeg tillod mig i Gaar imod Slutningen af min Tale at sige, at en Gennemførelse af et Lovforslag som det her omhandlede kunde være en begyndende Socialisering af det danske Pengevæsen, og at jeg troede, at Lovgivningsmagten skulde være paa sin Post derimod og ligeledes imod, at man udstrakte den Statsgaranti for Indskuddene, som man kun paa et enkelt Omraade er kommet ind paa paa Grund af ganske særlige Omstændigheder, derudover. Den højtærede Minister sagde hertil, at en saadan